

и́его грѣха юще и́вѣком и́скра ѿ първата съѣтлина, ко́то полу́чила въ създаніе то си, и́ негова та камъ добрѣ то склонность, не была сѧ съвѣтмъ и́згубила ѿ първо то оураненіе на грѣхъ атъ. Обаче въ продолженіе времене, колкото сѧ оумножавало число то на человѣцы те толкози сѧ сѹсиливалъ грѣхъ атъ, и възрасвала неправда та. Въ скоро времѧ послали паденіе то Адамово Вайнъ исквернилъ рѣцѣте си въ крѣвь та на рѣднаго своею неповиннаго брата Авелѧ (Быт: ۴. 8.) Постаи и́вѣколкъ вѣкобе сѧ оумножило и́ пресыпало беззаконіе то толкози (по оувѣреніе то на си: Писаніе) што: “Наполнилъ всѧ землю неправды, и́ растай всѧка плѣть путь свой на землї.”, (Быт: ۵. 12.) Божественный Пантелей согласи съ това расказва и́ исчислѧва (Рим: ۶. 18.) най бесплѣтны те и́ срамны, да буда въ който си быль потѣналъ родъ атъ человѣчески. Въ кратцѣ да рекж, не штанили сѣды на ѿ бразъ атъ Божій въ това създаніе, по образу Божію създанное: но человѣцы те, послѣдующе ненасытно свой те си бесприличны страсти, прелестливи въ страшенъ и́ мраченъ путь, който ги съборилъ въ кѣздна. Колкъ оубо є бѣдно и́ горко това плачевно състоаніе, не є и́вѣща, мысля, да го и́згаснѣ: понеже да сѧ помрачи съѣтлина та на человѣческї-атъ оумъ, да сѧ ѿдалечи человѣкъ ѿ добродѣтель та, найпослаи и́ ѿ Бога, крайне то добро: то є єдно блажестіе безъ примѣръ.

§ 31.

Разсуждаемъ человѣкъ въ таково плачевно съ-